سیره حضرت زهرا سلام‌الله‌علیها نشان می‌دهد که دفاع از حق، حتی در اوج تنهایی و مظلومیت، مسئولیتی گریزناپذیر است

دختر پیامبر؛ سیمای راستین انسان مجاهد

گروه سیاسی

فاطمه، دختر پیامبر، جنگید. زن بود، اما جنگید. باردار بود، اما جنگید. تنها بود، اما جنگید. دختر رسول خدا بود و می‌توانست شأن خویش را بهانه کند تا با کسانی که حق وصی پیامبر را غصب کرده بودند، وارد بحث و مجادله نشود؛ اما جنگید. در منتهای لطافت بود، اما جنگید. حتی آسیاب کردن گندم و آرد کردن نان، دست‌های مبارکش را خسته و آزرده می‌کرد، اما جنگید. همسر علی بود؛ همان علی که خیبر را گشود و در میدان‌های نبرد، هیبتش خواب را از چشم دشمن می‌ربود؛ اما وقتی حق علی را پایمال شده دید، خود به میدان آمد. او دختر پیامبر بود، اما در روزی که با یداز حق پیامبر دفاع می‌شد، دختر بودن را به کنج خانه پناه نبرد. فاطمه، خود به میدان آمد.

چرا صدیقه کبری سلام‌الله‌علیها قیام کرد؟ چرا با وجود آنکه می‌دانست مدینه گویی از مردان خالی شده است، ازپای ننشست؟ چرا هنگامی که دید کسانی غصب حق امیرالمؤمنین را دیدند و سکوت کردند، غصب فدک را دیدند و سکوت کردند، باز هم به میدان آمد؟ مگر نمی‌دانست همان مردمی که در برابر آنچه برخاندان پیامبر می‌گذرد خاموش مانده‌اند، ممکن است روزی شهادت دختر جوان رسول خدا را هم ببینند و باز سکوت کنند؟ مگر دلیل و بهانه کم بود که دختر پیامبر در خانه بنشیند، رنج‌هایش را در خلوت خویش تاب بیاورد و دست کم سایه‌اش را بر سر نوه‌های پیامبر حفظ کند؟ مگر نمی‌توانست به بارداری‌اش ببیندیشد، به فرزندان خردسالش، به همسر تنهایش، به خانه‌ای که هر روز بیش از پیش در معرض خطر قرار می‌گرفت؟ چرا باید با آن همه مصیبت، خود را به قلب حادثه می‌رساند؟

پاسخ، درست در همین پرسش‌هاست. فاطمه جنگید، چون مسئله فقط فدک نبود؛ فقط یک حق مالی نبود؛ حتی فقط خلافت علی نبود. مسئله، حق و باطل بود و آنچه پس از رحلت پیامبر بر سر مسیر هدایت امت می‌آمد. مسئله این بود که اگر در نخستین انحراف بزرگ تاریخ اسلام، همه به مصلحت‌اندیشی پناه ببرند، اگر هر کس به بهانه حفظ خانواده و جان و آبروی خویش از کنار حقیقت بگذرد، دیگر چه کسی باید حقیقت را زنده نگه دارد؟ اگر همه منتظر بمانند تا دیگری قدم پیش بگذارد، چه کسی نخستین قدم را برخواهد داشت؟

فاطمه می‌دانست که حق، همیشه در روزگار خودپیروز نمی‌شود؛ اما می‌دانست که حق نباید بی‌صدا شکست بخورد. گاهی وظیفه انسان این نیست که نتیجه را تغییر دهد؛ وظیفه‌اش این است که نگذارد حقیقت در هیاهوی مصلحت‌ها گم شود. گاهی باید کاری کرد که حتی اگر جامعه حاضر به شنیدن نباشد، تاریخ نتواند ادعا کند صدای حق را نشنیده است. گاهی باید ایستاد تا آیندگان بدانند سکوت همه‌گیر مردم، به معنای خاموشی حقیقت نبود. فاطمه از این جنس ایستادن بود.

او به خانه‌های مردم رفت. با مهاجران و انصار سخن گفت. حق را یادآوری کرد و آنان را در برابر عهدی که با پیامبر داشتند، قرارداد. به مسجد رفت و خطبه خواند؛ خطبه‌ای که در آن، فقط از حق شخصی خویش سخن نگفت، بلکه نسبت امت را با وحی، عدالت، مسئولیت و آینده اسلام به یاد آورد. در روزهای بیماری نیز اعتراضش را فرونگذاشت. حتی آنجا که دیگر توان حضور در میدان را نداشت، شیوه زندگی و مواضعش به زبان گویای نارضایتی او تبدیل شد. می‌خواست مردم بدانند آنچه اتفاق افتاده، بارضایت دختر پیامبر همراه نیست؛ و رضایت فاطمه، در نسبت با جایگاه او در خاندان وحی، چیزی نبود که بتوان آن را نادیده گرفت و در عین حال مدعی وفاداری به رسول خدا باقی ماند.

او نمی‌خواست اجازه دهد زمان، غصب را به عادت و عادت را به حق تبدیل کند. می‌خواست حافظه جامعه را از دست فراموشی نجات دهد. می‌خواست هرکس که از کنار خانه‌اش می‌گذرد، هرکس که نامش را می‌شنود و هرکس که در مسجد پیامبر نماز می‌خواند، بداند در این شهر اتفاقی افتاده که نمی‌توان آن را با سکوت، مشروعیت بخشید. فاطمه اعتراض کرد تا سکوت مردم، آخرین روایت ما جرا نباشد.

به راستی که عاشورا و قیام سیدالشهدا علیه‌السلام، استثنایی جدا افتاده در تاریخ قیام‌های شیعی نیست. کربلا مسبوق به کوچه بنی هاشم است. پیش از آنکه حسین علیه‌السلام در میان شمشیرها بایستد و با خون خویش حقیقت را از تحریف نجات دهد، مادرش در مدینه ایستاده بود؛ در برابر انحرافی که اگرچه در آن روز با همه ظرفیت خود آشکار نشد، آثارش در مسیر تاریخ امت باقی ماند. پیش از آنکه کاروان اسارت از کربلا به کوفه و شام برود، فاطمه در شهر پیامبر، غربت حق را تجربه کرده بود. پیش از آنکه زینب کبری سلام‌الله‌علیها در مجلس قدرت سخن بگوید و اجازه ندهد روایت پیروزی ظاهری دشمن، روایت نهایی تاریخ شود، مادرش در مسجد پیامبر سخن گفته بود تا حقیقت، بی‌پناه نماند.

این، پیوندی عمیق‌تر از شباهت دو حادثه است. در هر دو، حقیقت در برابر قدرتی قرار گرفت که می‌خواست وضع موجود را تثبیت کند؛ در هر دو، سکوت می‌توانست هزینه کمتری داشته باشد؛ در هر دو، اهل بیت می‌توانستند با محاسبه‌ای صرفاً شخصی، از میدان فاصله بگیرند؛ و در هر دو، آنان نپذیرفتند که حفظ جان و آسایش، بهانه‌ای برای وانهادن مسئولیت باشد. تفاوت در شکل و زمان و اقتضائات حادثه، از این حقیقت چیزی کم نمی‌کند: در مکتب اهل بیت، مسئولیت در برابر حق، با دشوار شدن شرایط از میان نمی‌رود؛ چه بسا درست از همان لحظه آغاز می‌شود.

اما اجازه بدهید در همین جا مکث کنم. تا اینجا می‌توانستم بگویم فاطمه جنگید، چون پدرش محمد بود؛ همان پیامبری که حجاز را از شرک و کفر رهانید. مادرش خدیجه بود؛ بانوی بزرگی که در روزگار محاصره و تنهایی پیامبر، با ایمان و دارایی خود در کنار او ایستاد و هزینه حمایت از رسالت را پرداخت. همسرش علی بود؛ آن فاتح خیبر و آن مجاهد بی‌همتا که در بزنگاه‌های دشوار اسلام، از جان خویش برای دفاع از دین گذشت. می‌توانستم بگویم او از چنین خانه‌ای برخاسته بود؛ خانه‌ای که در آن، ایمان نه زینت کلام، بلکه مسئولیت آور بود؛ خانه‌ای که در آن، حق را نه با شمار پیروان، بلکه با حقیقتش می‌سنجیدند.

می‌توانستم بگویم فاطمه با یدهم در لحظه خطر به وظیفه خویش می‌اندیشید، نه به جنین در بطنش؛ با یدهم به میدان می‌آمد، نه آنکه از بیم آسیب دیدن فرزندان خردسالش در خانه بماند؛ با ید هم از حق دفاع می‌کرد، نه آنکه تنهایی همسرش را بهانه کند و او را از حضور در صحنه بی‌نیاز بداند. اما آیا این همه حقیقت است؟ آیا با ید عظمت فاطمه را با نام و جایگاه مردان بزرگ زندگی‌اش توضیح داد؟ آیا فاطمه، تنها به این دلیل فاطمه است که دختر محمد، همسر علی و مادر حسن و حسین است؟

خدای متعال، خاندان وحی را چنان معرفی نمی‌کند که گویی ارزش هر یک از آنان از نسبتشان با دیگری آغاز می‌شود و در همان نسبت به پایان می‌رسد. در روایت قرآنی، فاطمه صرفاً دختر پیامبر نیست؛ او در متن واقعه‌ای قرار دارد که خداوند، پاکی و جایگاه اهل بیت را در آن یادآوری می‌شود. او فقط همسر امیرالمؤمنین نیست؛ علی در خانه‌ای زندگی می‌کند که فاطمه یکی از ستون‌های معنوی آن است. حسن و حسین فقط پسران فاطمه نیستند؛ آنان در دامان مادری پرورش یافتند که خود، میزان و معیار بزرگی‌اش را نمی‌توان با نسبت‌های خانوادگی توضیح داد.

اگر بخواهیم از عظمت او سخن بگوییم، با ید از سکوت می‌توانست هزینه کمتری داشته باشد؛ در هر دو، اهل بیت می‌توانستند با محاسبه‌ای صرفاً شخصی، از میدان فاصله بگیرند؛ و در هر دو، آنان نپذیرفتند که حفظ جان و آسایش، بهانه‌ای برای وانهادن مسئولیت باشد. تفاوت در شکل و زمان و اقتضائات حادثه، از این حقیقت چیزی کم نمی‌کند: در مکتب اهل بیت، مسئولیت در برابر حق، با دشوار شدن شرایط از میان نمی‌رود؛ چه بسا درست از همان لحظه آغاز می‌شود.

اما اجازه بدهید در همین جا مکث کنم. تا اینجا می‌توانستم بگویم فاطمه جنگید، چون پدرش محمد بود؛ همان پیامبری که حجاز را از شرک و کفر رهانید. مادرش خدیجه بود؛ بانوی بزرگی که در روزگار محاصره و تنهایی پیامبر، با ایمان و دارایی خود در کنار او ایستاد و هزینه حمایت از رسالت را پرداخت. همسرش علی بود؛ آن فاتح خیبر و آن مجاهد بی‌همتا که در بزنگاه‌های دشوار اسلام، از جان خویش برای دفاع از دین گذشت. می‌توانستم بگویم او از چنین خانه‌ای برخاسته بود؛ خانه‌ای که در آن، ایمان نه زینت کلام، بلکه مسئولیت آور بود؛ خانه‌ای که در آن، حق را نه با شمار پیروان، بلکه با حقیقتش می‌سنجیدند.

می‌توانستم بگویم فاطمه با یدهم در لحظه خطر به وظیفه خویش می‌اندیشید، نه به جنین در بطنش؛ با ید هم به میدان می‌آمد، نه آنکه از بیم آسیب دیدن فرزندان خردسالش در خانه بماند؛ با ید هم از حق دفاع می‌کرد، نه آنکه تنهایی همسرش را بهانه کند و او را از حضور در صحنه بی‌نیاز بداند. اما آیا این همه حقیقت است؟ آیا با ید عظمت فاطمه را با نام و جایگاه مردان بزرگ زندگی‌اش توضیح داد؟ آیا فاطمه، تنها به این دلیل فاطمه است که دختر محمد، همسر علی و مادر حسن و حسین است؟

آه... اینجا احساس می‌کنم به خطا رفته‌ام. خدای متعال، خاندان وحی را چنان معرفی نمی‌کند که گویی ارزش هر یک از آنان از نسبتشان با دیگری آغاز می‌شود و در همان نسبت به پایان می‌رسد. در روایت قرآنی، فاطمه صرفاً دختر پیامبر نیست؛ او در متن واقعه‌ای قرار دارد که خداوند، پاکی و جایگاه اهل بیت را در آن یادآوری می‌شود. او فقط همسر امیرالمؤمنین نیست؛ علی در خانه‌ای زندگی می‌کند که فاطمه یکی از ستون‌های معنوی آن است. حسن و حسین فقط پسران فاطمه نیستند؛ آنان در دامان مادری پرورش یافتند که خود، میزان و معیار بزرگی‌اش را نمی‌توان با نسبت‌های خانوادگی توضیح داد.

اگر بخواهیم از عظمت او سخن بگوییم، با ید از خود او آغاز کنیم. از انتخاب‌هایش، از معرفتش، از مسئولیت‌پذیری‌اش، از بصیرتش و از شجاعتی که در لحظه تنهایی نشان داد. فاطمه در خانه پیامبر بزرگ شد، اما عظمتش را نمی‌توان تنها به تربیت در آن خانه فروکاست؛ همان گونه که عظمت علی را نمی‌توان تنها به همسری با فاطمه یا دامادی پیامبر بودن تقلیل داد. نسبت‌های مقدس، یکدیگر را روشن می‌کنند، اما هیچ کدام جای شخصیت و مسئولیت مستقل دیگری را نمی‌گیرند.

رسول الله که بود؟ پدر فاطمه. امیرالمؤمنین که بود؟ همسر فاطمه. حسنین که بودند؟ پسران فاطمه. این جابه‌جایی در زاویه نگاه، قرار نیست جایگاه هیچ یک از آن بزرگواران را کم کند؛ قرار است ما را متوجه حقیقتی کند که گاهی در میان انبوه فضائل و نسبت‌ها از یاد می‌بریم: فاطمه، خودش یک شخصیت بزرگ تاریخی و الهی است؛ زنی که در لحظه‌ای سرنوشت‌ساز، آگاهانه مسئولیت خویش را شناخت و به آن عمل کرد. او صرفاً به این دلیل وارد میدان نشد که همسرش علی بود؛ وارد میدان شد، چون حق را شناخت و دفاع از آن را وظیفه خود دانست. نه سایه‌ای در کنار شخصیت‌های بزرگ، بلکه یکی از قله‌های تاریخ اسلام بود.

و حق بده، ای بانوی بانوان جهان، که عقل ما در برابر عظمت تو کم بیاورد. حق بده که نتوانیم به‌آسانی بفهمیم چگونه می‌توان در اوج لطافت، چنین استوار بود؛ چگونه می‌توان هم مادر بود و هم در لحظه خطر، از مسئولیت اجتماعی و تاریخی خویش غافل نشد؛ چگونه می‌توان رنجور بود و روشنگری کرد؛ چگونه می‌توان در محاصره تنهایی قرار گرفت و باز هم به جای سکوت، سخن گفت. تو به ما نشان دادی که لطافت، نقطه مقابل شجاعت نیست؛ مادری، مانع مسئولیت نیست؛ زن بودن، عذر کناره‌گیری از میدان حق نیست؛ و مظلوم بودن، به معنای تسلیم شدن در برابر ظلم نیست.

ای مادر امت، تو جنگیدی. ما چگونه نجنگیم؟

یورش دشمن به کشوری را ببینیم که خاکش به نام تو و خاندان تو آشناست، خانه‌هایش با نام اهل بیت روشن شده و مردمش سال‌هاست در سوگ حسینت اشک ریخته‌اند، و نجنگیم؟ تجاوز به سرزمینمان را ببینیم و به این بهانه که جنگ دشوار است، از مسئولیت شانه خالی کنیم؟ فرزندانت را به خاک و خون بکشند، کودکان این سرزمین را در آتش جنگ بسوزانند و ما تنها تماشاگر باشیم؟ مگر می‌توان ادعای محبت تو را داشت و در برابر ظلمی که بر خانه و مردم ما می‌رود، بی‌تفاوت ماند؟

قتل فرزندت به دست ناپاک‌ترین دشمنان انسانیت را ببینیم و نجنگیم؟ نام حسین را بر زبان بیاوریم، هر سال برای غربتش اشک بریزیم، در عزایش سیاه‌پوش شیم و پیاده به زیارتش برویم، اما وقتی نوبت به مسئولیت ما در برابر ظلم زمانه می‌رسد، ناگهان از یاد ببریم که حسین چرا قیام کرد؟ آیا عاشورا فقط واقعه‌ای برای گریستن است؟ آیا کربلا تنها خاطره‌ای مقدس است که باید هر سال آن را به یاد بیاوریم، بی‌آنکه چیزی در نسبت ما با حق و باطل تغییر کند؟ آیا می‌شود از تشنگی علی اصغر گفت، از غربت عباس گریست و از تنهایی زینب شنید، اما رنج انسان‌های مظلوم امروز را به خود مربوط ندانست؟

نه؛ ما حسین را فقط برای آن نمی‌خواهیم که در سوگش اشک بریزیم. گریه بر حسین، اگر از معرفت و محبت برخاسته باشد، باید ما را به فهم راه او نزدیک کند. باید از ما بپرسد در برابر ظلم چه می‌کنیم، در برابر تجاوز کجا ایستاده‌ایم و در لحظه‌ای که حقیقت به پشتیبانی نیاز دارد، سهم ما از این میدان چیست. اشک، اگر از مسئولیت جدا شود، ممکن است به عادتی بی‌خطر تبدیل شود؛ عادتی که دل را آرام می‌کند، اما اراده را به حرکت درنمی‌آورد. محبت اهل بیت، اگر ما را نسبت به سرنوشت جامعه و مظلومان بی‌تفاوت بگذارد، هنوز به همه ظرفیت خود نرسیده است.

ما شنیده‌ایم که خانه تو خط مقدم شد. شنیده‌ایم که در لحظه‌ای که باید مردان به میدان می‌آمدند، تو خود در برابر خطر ایستادی. شنیده‌ایم که حتی وقتی می‌دانستی فریادت ممکن است شنیده نشود، باز هم فریاد زدی؛ وقتی می‌دانستی اعتراضت ممکن است نتیجه فوری نداشته باشد، باز هم اعتراض کردی؛ وقتی می‌دانستی مردم ممکن است حقیقت را انکار کنند، باز هم حقیقت را گفتی. تو به ما آموختی که تکلیف، با تضمین پیروزی آغاز نمی‌شود. گاهی باید ایستاد، چون ایستادن درست است؛ باید سخن گفت، چون سکوت نادرست است؛ باید از حق دفاع کرد، چون وانهادن آن، خیانت به مسئولیتی است که بر دوش ما گذاشته شده است.

البته جنگیدن همیشه به معنای اسلحه به‌دست گرفتن نیست. هرکس در هر جایگاهی، به اندازه توان، تخصص و مسئولیت خود وظیفه‌ای دارد. یکی در میدان دفاع می‌کند، دیگری با دانش و مهارتش، یکی با خدمت‌رسانی به مردم، دیگری با حفظ امید و انسجام اجتماعی، یکی با روشن کردن حقیقت و دیگری با مراقبت از خانواده‌هایی که بار جنگ را بردوش می‌کشند. گاهی جنگیدن، مقاومت در برابر شایعه و دروغ است؛ گاهی جلوگیری از تفرقه‌ای که دشمن در پی آن است؛ گاهی خدمت به هم‌وطنی که زیر فشار حوادث گرفتار شده؛ و گاهی ایستادگی در برابر وسوسه بی‌تفاوتی. آنچه اهمیت دارد، این است که هیچ کس صرفاً به دلیل دشواری روزگار، مسئولیت خود را انکار نکند و هیچ کس از محبت و اعتقاد خویش، پناهگاهی برای فرار از وظیفه نسازد.

قرار نیست هرکس ادعای شجاعت کند یا خود را در موقعیتی بگذارد که از عهده آن برنمی‌آید. قرار نیست رنج خانواده، نگرانی از جان عزیزان یا ترس طبیعی انسان از جنگ را انکار کنیم. خود حضرت زهرا مادر بود، همسر بود و درد و رنج را با تمام وجود تجربه کرد. اما آنچه از زندگی او می‌آموزیم، این نیست که این پیوندها و عواطف بی‌ارزش‌اند؛ درست برعکس، این است که ارزشمندترین پیوندهای انسانی نیز نباید به دستاویزی برای چشم‌پوشی از حق تبدیل شوند. مسئله آن نیست که انسان هیچ ترسی نداشته باشد؛ مسئله این است که ترس، تصمیم نهایی او را در برابر حقیقت نگیرد. مسئله آن نیست که انسان از عزیزانش غافل شود؛ مسئله این است که مسئولیت در قبال آنان و جامعه‌اش را در لحظه خطر، یکسره فراموش نکند.

فاطمه جنگید، با آنکه می‌توانست برای سکوت خود هزار دلیل بیاورد. منیژه هزار دلیل برای کنار کشیدن داریم. می‌توانیم بگوییم او فاطمه بود و ما کجا و او کجا؛ می‌توانیم بگوییم آن روزگار، روزگار دیگری بود؛ می‌توانیم بگوییم شرایط امروز پیچیده است، ما همه ابعاد ماجرا را نمی‌دانیم، از ما کاری ساخته نیست و دیگران باید تصمیم بگیرند. بعضی از این ملاحظات ممکن است واقعی و حتی ضروری باشند؛ اما هیچ کدام به‌خودی خود مجوزی تفاوتی نیستند. باید درست شناخت، سنجیده عمل کرد، از خطا پرهیز کرد و به اندازه توان مسئولیت پذیرفت. این، با تسلیم شدن در برابر رخدادها تفاوت دارد.

تاریخ اهل بیت تاریخ انسان‌هایی نیست که چون از آینده مطمئن بودند، قدم به میدان گذاشتند؛ تاریخ کسانی است که در لحظه دشوار، میان آسایش شخصی و مسئولیت، راه مسئولیت را شناختند. فاطمه از نتیجه نهایی قیام خویش بی‌خبر نبود، اما برای آنکه آیندگان بتوانند حق را بشناسند، هزینه ایستادگی را پرداخت. حسین علیه‌السلام نیز اعلم به دشواری راه، از مسئولیت خود چشم نپوشید. زینب سلام‌الله‌علیها نیز در روزگار اسارت، به جای آنکه اجازه دهد شکست ظاهری، حقیقت را دفن کند، زبان روشنگری شد. این خاندان به ما یاد داده‌اند که حق، تنها با پیروزی‌های فوری زنده نمی‌ماند؛ گاهی با شهادت، گاهی با خطبه، گاهی با صبر و گاهی با ایستادگی مردمی حفظ می‌شود که نمی‌خواهند تاریخ، روایت دروغگویان باشد.

پس امروز، در برابر تجاوز به سرزمینمان و در برابر ظلمی که بر مردم ما روا داشته می‌شود، باید از خود بپرسیم: نسبت ما با این میراث چیست؟ آیا نام فاطمه را تنها در مجالس سوگواری می‌خواهیم یا می‌خواهیم از او راهی برای زندگی بیاموزیم؟ آیا می‌خواهیم او را فقط در قاب مظلومیتش ببینیم یا شجاعت و بصیرتش را نیز بشناسیم؟ آیا قرار است از غربت او بگوییم و همچنان به غربت حقیقت در زمانه خود بی‌اعتنا بمانیم؟

ای صدیقه شهیده، ما می‌دانیم که فاصله ما با تو بسیار است. نه ادعای هم‌سنگی با مقام تو داریم و نه گمان می‌کنیم که می‌توانیم عظمت آن روزها را به تمامی درک کنیم. اما اگر محبت تو قرار است در جان ما حقیقتی زنده باشد، باید از ما چیزی بخواهد؛ باید ما را از خواب عادت بیرون بیاورد؛ باید در لحظه‌ای که حق به دفاع نیاز دارد، به یاد ما بیاورد که انسان مؤمن نمی‌تواند همه چیز را ببیند و هیچ مسئولیتی احساس نکند.

توجه گیدی، در حالی که تنها بودی. جنگیدی، در حالی که باردار بودی. جنگیدی، در حالی که می‌دانستی بسیاری از آنان که باید یاری‌ات کنند، سکوت خواهند کرد. جنگیدی، نه چون دشواری‌ها را نمی‌دیدی، بلکه چون حقیقت را می‌دیدی و نمی‌توانستی از کنار آن بگذری.

ما چگونه نجنگیم؟

با چه رویی و به چه بهانه‌ای، نام تو را بر زبان بیاوریم و از مسئولیت خود در برابر سرنوشت این سرزمین شانه خالی کنیم؟ چگونه از علی بگوییم و عدالت را فراموش کنیم؟ چگونه از حسین بگوییم و در برابر ظلم بی‌اعتنا بمانیم؟ چگونه از زینب بگوییم و از روشنگری در روزگار فتنه بگریزیم؟ چگونه خود را فرزندان مکتبی بدانیم که تاریخش با ایستادگی در برابر انحراف و ستم گره خورده است، اما هر بار که نوبت به ما می‌رسد، برای سکوت خویش عذری تازه بتراشیم؟

فاطمه، دختر پیامبر، جنگید. نه چون زن نبود، نه چون مادر نبود، نه چون درد و رنج را نمی‌شناخت؛ جنگید، با همه اینها. او لطافت را کنار نگذاشت تا شجاع شود؛ مادر بودن را انکار نکرد تا مسئولیت بپذیرد؛ و از مظلومیت خویش، مجوز خاموشی نساخت. او با تمام وجودش نشان داد که می‌توان لطیف بود و استوار ماند، می‌توان رنج کشید و روشنگری کرد، می‌توان تنها شد و حقیقت را تنها نگذاشت.

ای مادر امت، تو جنگیدی؛ تا حق در از دحام مصلحت‌ها گم نشود، تا سکوت مردم به معنای رضایت تاریخ ثبت نشود، تا آیندگان بدانند که در مدینه پیامبر، کسی بود که حقیقت را شناخت و برای آن ایستاد.

ما نیز باید از خود بپرسیم: در روزگار ما، وقتی حقیقت به میدان می‌خواند، نامهان در کدام سوی تاریخ نوشته خواهد شد؟

تو جنگیدی، ای فاطمه؛ ما چگونه نجنگیم؟

برگ سبز کانتین جادری مدل ۱۳۹۱ به شماره شاسی NACCHT3۲۷۴C۱۰۲۳۷۴ به شماره انتظامی ۶۵۳ ج ۷۶- ایران ۸۵ به نام سعید براهویی مقدم مفقود گردیده و از درجه اعتبار ساقط است.

پلاک عقب خودروی کامیونت ون زامیا Z۷۴NIM به رنگ آبی مدل ۱۴۰۱ به نام ادریس درک زهی به شماره انتظامی ۳۲۷ ن ۶۸- ایران ۹۵ به شماره موتور M۲۴۹۱۹۵۲۰M و شماره شاسی NAZPL۱۴۰TN۰۶۹۷۱۵۹ به علت سهل انگاری مفقود گردیده و از درجه اعتبار ساقط است.

سند مالکیت (برگ سبز) و کارت پلاک خودروی وانت نیسان ۲۴۰۰ به رنگ آبی مدل ۱۳۸۶ به نام مهدی رجائی به شماره شناسه ۱۰ صادره از شهرستان یک قطعه زمین به پهنه وری باغ به مساحت ۶۹۷/۲۹ مترمربع به شماره پلاک ۷۵۳ مفروز ۱/۴۴۱ فرعی از سنگ ۱۰۵ اصلی واقع در روشنان فیروزکوه خریداری از مالک رسمی مع الواسطه از وحید وشنائی محرز گردیده است. لذا به منظور اطلاع عموم مراتب در دو نوبت به فاصله ۱۵ روز آگهی می شود در صورتی که اشخاص نسبت به صدور سند مالکیت متقاضی اعتراضی داشته باشند می توانند از تاریخ انتشار اولین آگهی به مدت ده‌روز اعتراض خود را به این اداره تسلیم وپس از اخذ رسید، ظرف مدت یک ماه از تاریخ تسلیم اعتراض، دادخواست خود را به مراجع قضایی تقدیم نمایند. بدیهی است در صورت انقضای مدت مذکور وعدم وصول اعتراض طبق مقررات سند مالکیت صادر خواهد شد.

تاریخ انتشار نوبت اول :شنبه ۱۴۰۵/۸/۲ تاریخ انتشار نوبت دوم :یکشنبه ۱۴۰۵/۸/۱۷

جلیل علیزاده کارسالاری

رئیس ثبت اسناد واملاک فیروزکوه

==========

آگهی موضوع ماده ۳ قانون ومواده ۱۳ آئین نامه قانون تعیین تکلیف وضعیت ثبتی واراضی وساختمانهای فاقد سند رسمی

برابر رای شماره ۸۲۹۶ مورخ ۱۴۰۵/۶/۲۸ هیات اول موضوع قانون تعیین تکلیف وضعیت ثبتی اراضی وساختمانهای فاقد سند رسمی مستقر در واحد ثبتی حوزه ثبت ملک فیروزکوه تصرفات مالکانه بلامعارض متقاضی آقای محمود کیانی فرزند اسماعیل بشماره شناسنامه ۳۲۲ صادره از فیروزکوه درشندانک یک قطعه زمین مزروعی به مساحت ۲۴۰/۲۵ متر مربع پلاک ۸۷۳ فرعی مفروز از ۳۵۴ فرعی از ۱۱۰ اصلی واقع در روستاخوران جزء حوزه ثبت فیروزکوه خریداری برابر مبایعه نامه مع الواسطه از مالکیت آقای محمد کیه محرز گردیده است. لذا به منظور اطلاع عموم مراتب در دو نوبت به فاصله ۱۵ روز آگهی می شود در صورتی که اشخاص نسبت به صدور سند مالکیت متقاضی اعتراضی داشته باشند می توانند از تاریخ انتشار اولین آگهی به مدت ده روز اعتراض خود را به این اداره تسلیم وپس از اخذ رسید، ظرف مدت یک ماه از تاریخ تسلیم اعتراض، دادخواست خود را به مراجع قضایی تقدیم نمایند. بدیهی است در صورت انقضای مدت مذکور وعدم وصول اعتراض طبق مقررات سند مالکیت صادر خواهد شد.

تاریخ انتشار نوبت اول :شنبه ۱۴۰۵/۸/۲ تاریخ انتشار نوبت دوم :یکشنبه ۱۴۰۵/۸/۱۷

جلیل علیزاده کارسالاری

رئیس ثبت اسناد واملاک فیروزکوه

==========

آگهی موضوع ماده ۳ قانون ومواده ۱۳ آئین نامه قانون تعیین تکلیف وضعیت ثبتی واراضی وساختمانهای فاقد سند رسمی

برابر رای شماره ۸۳۲۲ مورخ ۱۴۰۵/۶/۲۸ هیات اول موضوع قانون تعیین تکلیف وضعیت ثبتی اراضی وساختمانهای فاقد سند رسمی مستقر در واحد ثبتی حوزه ثبت ملک فیروزکوه تصرفات مالکانه بلامعارض متقاضی آقای ابراهیم ذبیحی فرزند خلیل بشماره شناسنامه ۹۷۳ صادره از در شندانک یک قطعه زمین با بهره وری مزروعی به مساحت ۱۱۰۰ مترمربع به شماره پلاک ۱۶۹۹ فرعی مفروز از ۱۲۷۲ فرعی از سنگ ۱۰۷ اصلی واقع در سله بن فیروزکوه خریداری از مالک رسمی برابر مبایعه نامه عادی مع الواسطه از مشهدی بابا آهنگر محرز گردیده است. لذا به منظور اطلاع عموم مراتب در دو نوبت به فاصله ۱۵ روز آگهی می شود در صورتی که اشخاص نسبت به صدور سند مالکیت متقاضی اعتراضی داشته باشند می توانند از تاریخ انتشار اولین آگهی به مدت ده‌روز اعتراض خود را به این اداره تسلیم وپس از اخذ رسید، ظرف مدت یک ماه از تاریخ تسلیم اعتراض، دادخواست خود را به مراجع قضایی تقدیم نمایند. بدیهی است در صورت انقضای مدت مذکور وعدم وصول اعتراض طبق مقررات سند مالکیت صادر خواهد شد.

تاریخ انتشار نوبت اول :شنبه ۱۴۰۵/۸/۲ تاریخ انتشار نوبت دوم :یکشنبه ۱۴۰۵/۸/۱۷

جلیل علیزاده کارسالاری

رئیس ثبت اسناد واملاک فیروزکوه

==========

آگهی موضوع ماده ۳ قانون ومواده ۱۳ آئین نامه قانون تعیین تکلیف وضعیت ثبتی واراضی وساختمانهای فاقد سند رسمی

برابر رای شماره ۸۴۳۴ مورخ ۱۴۰۵/۶/۲۸ هیات اول موضوع قانون تعیین تکلیف وضعیت ثبتی اراضی وساختمانهای فاقد سند رسمی مستقر در واحد ثبتی حوزه ثبت ملک فیروزکوه تصرفات مالکانه بلامعارض متقاضی آقای عین اله ابلکا فرزند عبداله بشماره شناسنامه ۸۴۹ صادره از فیروزکوه در شندانک یک قطعه زمین با بهره وری زراعی قطعه اول به مساحت ۱۶۸۲/۷۴ مترمربع وقطعه دوم به مساحت ۵۳۲/۶۲ مترمربع به شماره پلاک های قطعه اول پلاک ۱۴۸۰ وقطعه دوم شماره پلاک ۱۴۸۱ فرعی مفروز از ۲۵ فرعی از سنگ ۹۷ اصلی واقع در شهرآباد فیروزکوه خریداری از مالک رسمی مع الواسطه از جبار ابلکا محرز گردیده است. لذا به منظور اطلاع عموم مراتب در دو نوبت به فاصله ۱۵ روز آگهی می شود در صورتی که اشخاص نسبت به صدور سند مالکیت متقاضی اعتراضی داشته باشند می توانند از تاریخ انتشار اولین آگهی به مدت ده‌روز اعتراض خود را به این اداره تسلیم وپس از اخذ رسید، ظرف مدت یک ماه از تاریخ تسلیم اعتراض، دادخواست خود را به مراجع قضایی تقدیم نمایند. بدیهی است در صورت انقضای مدت مذکور وعدم وصول اعتراض طبق مقررات سند مالکیت صادر خواهد شد.

تاریخ انتشار نوبت اول :شنبه ۱۴۰۵/۸/۲ تاریخ انتشار نوبت دوم :یکشنبه ۱۴۰۵/۸/۱۷

جلیل علیزاده کارسالاری

رئیس ثبت اسناد واملاک فیروزکوه

==========

آگهی موضوع ماده ۳ قانون ومواده ۱۳ آئین نامه قانون تعیین تکلیف وضعیت ثبتی واراضی وساختمانهای فاقد سند رسمی

برابر رای شماره ۸۳۴۲ مورخ ۱۴۰۵/۶/۲۸ هیات اول موضوع قانون تعیین تکلیف وضعیت ثبتی اراضی وساختمانهای فاقد سند رسمی مستقر در واحد ثبتی حوزه ثبت ملک فیروزکوه تصرفات مالکانه بلامعارض متقاضی آقای ابراهیم ذبیحی فرزند خلیل بشماره شناسنامه ۲۳ صادره از دماوند در شندانک یک قطعه زمین با بهره وری مزروعی به مساحت ۹۰۰ مترمربع به شماره پلاک ۱۷۰۷ فرعی مفروز از ۱۲۷۲ فرعی از سنگ ۱۰۷ اصلی واقع در سله بن فیروزکوه خریداری از مالک رسمی برابر مبایعه نامه عادی مع الواسطه از مشهدی بابا آهنگر محرز گردیده است. لذا به منظور اطلاع عموم مراتب در دو نوبت به فاصله ۱۵ روز آگهی می شود در صورتی که اشخاص نسبت به صدور سند مالکیت متقاضی اعتراضی داشته باشند می توانند از تاریخ انتشار اولین آگهی به مدت ده‌روز اعتراض خود را به این اداره تسلیم وپس از اخذ رسید، ظرف مدت یک ماه از تاریخ تسلیم اعتراض، دادخواست خود را به مراجع قضایی تقدیم نمایند. بدیهی است در صورت انقضای مدت مذکور وعدم وصول اعتراض طبق مقررات سند مالکیت صادر خواهد شد.

تاریخ انتشار نوبت اول :شنبه ۱۴۰۵/۸/۲ تاریخ انتشار نوبت دوم :یکشنبه ۱۴۰۵/۸/۱۷

جلیل علیزاده کارسالاری

رئیس ثبت اسناد واملاک فیروزکوه

==========

آگهی موضوع ماده ۳ قانون ومواده ۱۳ آئین نامه قانون تعیین تکلیف وضعیت ثبتی واراضی وساختمانهای فاقد سند رسمی

**برابر رای شماره ۸۳۴۴ مورخ ۱۴۰۵/۶/۲۸ هیات اول موضوع قانون تعیین تکلیف وضعیت ثبتی اراضی وساختمانهای فاقد سند رسمی مستقر در واحد ثبتی حوزه ثبت ملک فیروزکوه تصرفات مالکانه بلامعارض متقاضی خانم مژگان ابراهیم فرزند سهراب بشماره شناسنامه ۳۸ صادره از دماوند در شندانک یک قطعه زمین با بهره وری مزروعی به مساحت ۹۰۰ مترمربع به شماره پلاک ۱۷۰۷ فرعی مفروز از ۱۲۷۲ فرعی از سنگ ۱۰۷ اصلی واقع در سله بن فیروزکوه خریداری از مالک رسمی برابر مبایعه نامه عادی مع الواسطه از مشهدی بابا آهنگر محرز گردیده است. لذا به منظور اطلاع عموم مراتب در دو نوبت به فاصله ۱۵ روز آگهی می شود در صورتی که اشخاص نسبت به صدور سند مالکیت متقاضی اعتراضی داشته باشند می توانند از تاریخ انتشار اولین آگهی به مدت ده‌روز اعتراض خود را به این اداره تسلی